

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ
ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ

ΖΙΑΜΠΕΡ ΣΙΝΟΥΕ

η Αιγυπτία

Η εκδοτική ομάδα των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ δημιούργησε με πολλή χαρά και παρουσιάζει με υπερηφάνεια τη σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ, με τα πιο σημαντικά, επιτυχημένα και αγαπημένα μυθιστορήματα τα οποία έχουμε εκδώσει κατά καιρούς.

Στη σειρά συμπεριλαμβάνονται τα βιβλία που δεν έλαμψαν στιγμιαία σαν διάπτοντες αστέρες, αλλά είτε ξεχώρισαν και κατέκτησαν μια θέση στο λογοτεχνικό στερέωμα, είτε είχαν τεράστια απήχηση στο αναγνωστικό κοινό. Αυτά ακριβώς τα έργα, που αποτελούν κομμάτι της ιστορίας μας ή κεφάλαιο της λογοτεχνίας, θέλουμε να θυμίσουμε στους «παλιούς» αναγνώστες και να προτείνουμε στους «νέους» βιβλιόφιλους.

Η σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ περιέχει τίτλους που πλέον τείνουν να γίνουν κλασικοί, συγγραφείς και έργα που βραβεύτηκαν και κέρδισαν παγκόσμια αναγνώριση και εκτίμηση, βιβλία που έτυχαν θερμής υποδοχής από την παγκόσμια λογοτεχνική κοινότητα, ή κείμενα που κέρδισαν εκατομμύρια αναγνώστες και κυρίως ιστορίες διαχρονικές και αυθεντικά ανθρώπινες.

Αυτά τα ξεχωριστά βιβλία, που εμείς πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, είναι η πρότασή μας για τους αναγνώστες με απαιτήσεις.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας αποτελεί ένα από αυτά τα ξεχωριστά βιβλία και ελπίζουμε να το απολαύσετε. Μπορείτε να επιλέξετε και άλλους τίτλους στη σειρά αυτή στο www.psichogios.gr/mustread.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: L'EGYPTIENNE

Από τις Εκδόσεις Denoël, Παρίσι 1991

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Αιγυπτία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gilbert Sinoué

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κοκκίνου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ιωάννης Καρούζος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνος Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Éditions Denoël, 1991

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1996

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1996

Δέκατη έκτη ανατύπωση: Ιούνιος 2013

ISBN 978-960-274-183-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΖΙΑΜΠΕΡ ΣΙΝΟΥΕ

η Αιγυπτία

*Μετάφραση:
Βασιλική Κοκκίνου*

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

*Το βιβλίο αυτό
αφιερώνεται στη Μ. Β...*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Ο Αιγύπτιος γεννιέται έχοντας στην καρδιά
έναν πάπυρο, πάνω στον οποίο αναγράφεται
με χρυσά γράμματα ότι ο σαρκασμός
σώζει από την απελπισία...*

S.C.

*Ο Βοναπάρτης μάς άφησε εδώ
τα χεσμένα βρακιά του!
Όταν πάμε στην Ευρώπη,
θα του τα πετάξουμε στα μούτρα!
Ζ. ΜΠΑΤΙΣΤ ΚΛΕΜΠΕΡ*

1

Αύγουστος 1790

Η κοπελίτσα ξάπλωσε ανάσκελα και έκλεισε τα μάτια. Σουρούπωνε κι ο ουρανός είχε πάρει ένα σκούρο μπλε χρώμα. Μα εκείνη δε νοιαζόταν. Ήθελε να χωθεί στη ζεστή άμμο. Να χαθεί, να γίνει ένα με τη νύχτα, σαν τα σκοτεινά βάθη των πηγαδιών που δε γνώρισαν ποτέ φως.

Δυο χεῖλη άγγιξαν το ιδρωμένο μέτωπό της. Θέλησε ν' ανοίξει τα βλέφαρα, ο πειρασμός ήταν μεγάλος, αλλά κατάφερε να παραμείνει ακίνητη.

«Καρίμ;»

Ο έφηβος που έσκυβε πάνω της δεν απάντησε. Αν και δεκαεπτά μόλις χρόνων, ήταν αρκετά ψηλός, με γεροδεμένο σώμα. Είχε μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια. Με μια γρήγορη κίνηση έπεσε πάνω της.

«Καρίμ, σταμάτα!»

«Δεν μπορείς να αντισταθείς στη δύναμη του λιονταριού», απάντησε εκείνος θριαμβευτικά.

Ενοχλημένη, προσπάθησε να ελευθερωθεί από το σώμα του Καρίμ που την πίεζε με το βάρος του. Μάταια. Ένωσε το θυμό να φουντώνει μέσα της. Άρχισε να κλοτσάει, να χτυπιέται, ώσπου κατάφερε τελικά να γυρίσει στο πλάι, παρασύροντας μαζί της και τον έφηβο. Έτσι όπως στριφογύριζαν, τα δυο κορμιά τους γέμισαν σκόνη και άμμο.

Την ώρα που πάλευαν, χωρίς να ξέρει πώς, το χέρι του Καρίμ βρέθηκε κοντά στο στόμα της. Τότε εκείνη τον δάγκωσε δυ-

νατά. Το αγόρι ούρλιαξε από τον πόνο. Η Σεχραζάτ γέλασε θριαμβευτικά.

«Ακόμα και μια μύγα μπορεί να μπει στο μάτι του λιονταριού», του πέταξε περήφανα.

Εκείνος, θυμωμένος, την άρπαξε και της κράτησε τα χέρια ανοιχτά, έτσι που να μην μπορεί να τον αγγίξει.

«Και τώρα... πριγκίπισσα, πες μου. Ποιος είναι ο νικητής;»

Εκείνη έσφιξε τα χείλη. Τον κοίταξε προκλητικά.

Ο Καρίμ πλησίασε ακόμα πιο κοντά το πρόσωπό του και είπε:

«Ήσυχασε. Ο Σαλαντίν είναι μεγαλόψυχος. Ούτε νικητής ούτε νικημένος».

Έτσι γινόταν συνήθως ή απλώς ο σοβαρός τόνος της φωνής του την έκανε να τα χάσει; Προσπάθησε να βρει κάτι έξυπνο να του απαντήσει, αλλά δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη. Η γλώσσα της είχε δεθεί κόμπο, ενώ η καρδιά της φτερούγιζε στον μολυβένιο ουρανό της Γκιζας. Ένωσε την αναπνοή του Καρίμ να χαϊδεύει το μάγουλό της και το ιδρωμένο κορμί του, κάτω από την κλεμπία, ζεστό και απαιτητικό.

Δεν ήξερε αν έπρεπε να υποχωρήσει ή να αντισταθεί. Ασυναίσθητα σχεδόν, άρχισε να κουνιέται. Το κάτω μέρος του κορμιού της αναζήτησε το δικό του. Σφίχτηκε πάνω του και αφέθηκε να παρασυρθεί από την υπέροχη αίσθηση που της χάρισε η επαφή με τις κρυφές χάρες του σώματός του. Πόσο θα ήθελε τη στιγμή εκείνη να γίνει ένα μαζί του, να χαθεί μέσα του... όπως είχε νιώσει και προηγουμένως που ήταν ξαπλωμένη πάνω στην άμμο.

Εκείνος μίλησε πάλι, αλλά ο τόνος της φωνής του δεν ήταν ίδιος πια:

«Κατάπιαμε τη γλώσσα, πριγκιπέσσα;»

«Είσαι ένας άξεστος χωριάτης... Δε σου μάθανε ότι ένας άντρας δε χτυπάει ποτέ μια γυναίκα; Πόσο μάλλον μια πριγκίπισσα...»

«Πριγκίπισσα... Το ότι είσαι πριγκίπισσα σ' εμένα το χρωστάς. Αν ήθελα, θα μπορούσα να σε κάνω πάλι ένα απλό κορίτσι του λαού. Μια μεσκίνα, μια φτωχή δυστυχοσμένη».

«Μεσκίνα, εγώ; Σίγουρα ο ήλιος σε βάρωσε στο κεφάλι. Αν ήθελα, θα έλεγα στον πατέρα μου να σε στείλει απόψε κιόλας στις καμήλες».

«Δεν μπορεί. Γιατί αν φύγω εγώ, το κτήμα του Σαμπάχ θα μετατραπεί σε νεκροταφείο. Τα λουλούδια σας θα μαραθούν και τα δέντρα σας θα καταστραφούν. Ας το κάνει λοιπόν, αν μπορεί!»

«Δηλαδή, πιστεύεις ότι είσαι κηπουρός;»

«Και τι είμαι;»

«Τίποτα. Σου το είπα προηγουμένως: κοπριά καμήλας. Ο πατέρας σου, ο Σουλεϊμάν, έκανε τον κήπο αυτό που είναι σήμερα. Εσύ δεν μπορείς να ξεχωρίσεις ένα γιασεμί από μια χουρμαδιά. Άντε, σήκω», πρόσθεσε θέλοντας να ελαφρώσει κάπως την ατμόσφαιρα. «Είσαι βαρύς σαν ιπποπόταμος».

Εκείνος σηκώθηκε απρόθυμα και την κοίταξε καθώς προσπαθούσε να συμμαζέψει τα μαύρα μακριά μαλλιά της.

«Το ξέρεις ότι είσαι πολύ όμορφη, Σεχραζάτ;»

Μια χαρούμενη λάμψη άστραψε στα μάτια του δεκατριώνχρο-νου κοριτσιού.

«Ναι. Το ξέρω. Είμαι όμορφη. Όμορφη σαν τ' ολόγιομο φεγγάρι, σαν το πιο ωραίο λουλούδι του Σαμπάχ». Σώπασε για λίγο και μετά, τονίζοντας προσεκτικά τα λόγια της, είπε: «Όσο για σένα, Καρίμ, γιε του Σουλεϊμάν του κηπουρού, το ξέρεις ότι μια μέρα θα με παντρευτείς;»

Της φάνηκε πως είδε ένα αδιόρατο χαμόγελο στα χείλη του.

«Μόνο αυτό σ' ενδιαφέρει τελικά;»

Το χαμόγελο έγινε πιο έντονο. Εκείνη θύμωσε.

«Φεύγω, με περιμένουν στο σπίτι για φαγητό».

«Θύμωσες; Ήμουν σίγουρος γι' αυτό».

Αντί για απάντηση, ξεσκόνισε λίγο το φόρεμά της, που ήταν από μουσελίνα, και ξεκίνησε για το σπίτι.

«Θα μπορούσες τουλάχιστον να μου απαντήσεις!»

Την πήρε στο κατόπι. Εκείνη έτρεχε σχεδόν.

«Μια μεσκίνα, αυτή είσαι, Σεχραζάτ!»

«Κι εσύ...» απάντησε χωρίς καν να μπει στον κόπο να γυρί-

σει το κεφάλι, «κι εσυ, Καρίμ, γιε του Σουλειμάν, βασιλιά της κοπριάς, μια μέρα θα με παντρευτείς!»

Η Νάντια Σεντίντ τα έχασε όταν είδε την κόρη της να μπαίνει στην τραπεζαρία μαύρη από τη σκόνη.

«Για τ' όνομα του Θεού! Τι είδους κορίτσι είσαι εσύ; Θεέ μου, μου χάρισες τρία παιδιά, αλλά, συγχώρεσέ με γι' αυτό που θα πω: το ένα είναι σκέτη καταστροφή». Στράφηκε στο σύζυγό της, τον Γιουσέφ, και συνέχισε: «Είδες σε τι χάλια γύρισε η κόρη σου;»

Ο άντρας πλησίασε αργά το στρωμένο τραπέζι και κάθισε στη θέση του μ' ένα αδιάφορο χαμόγελο στα χείλη.

Ο Γιουσέφ Σεντίντ ήταν εντυπωσιακός άνθρωπος. Μέτριος στο ανάστημα, εξήντα χρόνων περίπου, με ανέκφραστο πρόσωπο, όπου δέσποζε ένα πελώριο μαύρο μουστάκι, στριφτό στις άκρες. Η καταγωγή του ήταν από τη Δαμιέτη, μια μικρή πόλη στο Δέλτα του Νείλου, στο σημείο που ο ποταμός χύνεται στη θάλασσα. Ήταν χριστιανός και θεωρούσε τιμή του να ανήκει στην κοινότητα των ελληνοκαθολικών. Η κοινότητα αυτή είχε ιδρυθεί πριν από έναν αιώνα περίπου, από χριστιανούς ορθόδοξους που ήθελαν να διατηρήσουν την αυτονομία τους από την ελληνική Εκκλησία, για την οποία πίστευαν ότι εξαρτιόταν πολύ από το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Εκείνη την εποχή, αλλά και σήμερα ακόμη, η Τουρκία θεωρούνταν εχθρός, κατακτητής.

Οι πρώτοι μετανάστες εγκαταστάθηκαν στη Δαμιέτη και στη Ροζέτη πριν πάνε στο Κάιρο, όπου εξελίχτηκαν σε μια από τις ανερχόμενες δυνάμεις της αιγυπτιακής κοινωνίας.

Ο Γιουσέφ ακολούθησε τα ίχνη του πατέρα του, του Μαγκντί, που υπήρξε ένας από τους πρώτους Αιγύπτιους που ασχολήθηκαν με το εμπόριο ενός πολύ γνωστού σήμερα προϊόντος: του καφέ της Υεμένης. Ύστερα από μερικά χρόνια, ο Μαγκντί πέθανε και τα πράγματα ήρθαν τα πάνω κάτω. Πράγματι, ένας καινούργιος καφές από τις Αντίλες (πιο φτηνός και καλύτερης ποιότητας) κατέκτησε την αγορά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο

Γιουσέφ αναγκάστηκε να στρέψει αλλού τις δραστηριότητές του. Έπειτα από μια περίοδο αναζητήσεων, αποφάσισε να ασχοληθεί με το εμπόριο μπαχαρικών. Έστερα από σκληρή δουλειά κατάφερε να σώσει την περιουσία του πατέρα του και να γίνει γνωστός σε όλο το Κάιρο. Το κτήμα του Σαμπάχ, μια εύφορη γη επτά φεντάν (το φεντάν ισοδυναμούσε, ανάλογα με την περιοχή, με 5.000 ως 5.800 τ.μ.) ήταν απόδειξη αυτής της επιτυχίας.

Έκοψε με τα χέρια ένα κομμάτι ψωμί και είπε μοιρολατρικά: «Όποιου δεν του αρέσει η ψίχα από το αμύγδαλο θα πρέπει να αρκεστεί στο τσόφλι. Η Σεχραζάτ είναι κακομαθημένη, τι να κάνουμε. Δυστυχώς, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Εκτός κι αν... την πουλήσουμε στον πρώτο έμπορο χαλιών που θα περάσει».

«Να πουλήσετε εμένα;» ξέσπασε η Σεχραζάτ. «Ακόμα δε γεννήθηκε η μάνα εκείνου που θα μπορούσε να ορίσει την τιμή!»

Τότε ο Ναμπίλ, ο μεγαλύτερος αδελφός της, πρότεινε:

«Αν είναι έτσι, πατέρα, καλύτερα να την πουλήσουμε στον εχθρό. Θα ήταν η καλύτερη τιμωρία. Ένας Τούρκος ή ένας Μαμελούκος θα ήταν ό,τι έπρεπε».

Η κοπελίτσα αρκέστηκε ν' αγριοκοιτάξει τον Ναμπίλ. Δεν ήταν ο σεβασμός λόγω της διαφοράς της ηλικίας τους που την έκανε να μην του απαντήσει –τους χώριζαν έντεκα χρόνια, βλέπεις– αλλά επειδή ακόμα θυμόταν τις ξεγυρισμένες ξυλιές στον ποπό της από το βαρύ του χέρι. Απόμεινε για λίγο σκεφτική και μετά πλησίασε τον πατέρα της με ύφος αγγελικό.

«Μπαμπά... Δεν είναι αλήθεια ότι θέλεις να με πουλήσεις, έτσι δεν είναι;» είπε με φοβισμένη φωνή, επιστρατεύοντας τη γυναικεία της πονηριά.

Ο Γιουσέφ δεν άντεξε. Τη σήκωσε ψηλά και κοίταξε το θλιμμένο προσωπάκι της.

«Όχι, όχι, ψυχή μου, δε θα σε πουλήσω. Άλλωστε, το είπες και μόνη σου: δεν έχεις τιμή».

Η Νάντια σήκωσε τα χέρια ψηλά στον ουρανό:

«Εσύ τη χάλασες!»

Η Σεχραζάτ, χωρίς να φύγει από την αγκαλιά του πατέρα της,

προσπάθησε να πιάσει ένα κομμάτι ψωμί. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την κίνησή της.

«Ανόητη!» φώναξε η Νάντια, αρπάζοντάς την από το αυτί. «Αν νομίζεις ότι μπορείς να βρομίζεις την τροφή που μας δίνει ο Θεός...»

Και με το χέρι της έδειξε την πόρτα:

«Πήγαινε πρώτα να ξεβρομίσεις! Εμπρός! Ουστ!» είπε και συνέχισε αναστενάζοντας: «Και να φανταστείς ότι δεν την περιμέναμε. Όταν η κοιλιά μου άρχισε να φουσκώνει για τρίτη φορά, ο Ναμπίλ ήταν ήδη έντεκα χρονών και η Σαμίρα εννιά. Καμιά φορά αναρωτιέμαι αν...»

«Αρκετά, γυναίκα!» τη διέκοψε ο Γιουσέφ. «Μη βλαστημάς. Όσα ελαττώματα κι αν έχει ένα παιδί, δεν παύει να είναι ευλογία Θεού».

«Καλά όλα αυτά», παρατήρησε ο Ναμπίλ, «αλλά δε βρήκατε κανένα καλύτερο όνομα να της δώσετε; Το όνομά της δεν είναι καν αιγυπτιακό».

Ο Γιουσέφ φάνηκε να εκπλήσσεται.

«Νόμιζα ότι ήξερες από πού προέρχεται. Δε διάβασες ποτέ τις *Χίλιες και μία Νύχτες*;»

«Φυσικά. Η Σεχραζάτ ήταν πριγκίπισσα, σωστά;»

«Όχι ακριβώς. Ήταν ευνοούμενη ενός σουλτάνου. Όταν ο κύριός της την καταδίκασε σε θάνατο, άρχισε να του διηγείται ιστορίες για να απομακρύνει όσο γινόταν πιο πολύ τη μοιραία στιγμή. Οι ιστορίες ήταν τόσο συναρπαστικές, ώστε ο πρίγκιπας, γοητευμένος, ανέβαλλε συνεχώς την εκτέλεση της ποινής».

«Δε βλέπω τι σχέση έχουν όλα αυτά με την αδελφή μου».

Ο Γιουσέφ έστριψε αφηρημένα το μουστάκι του και στράφηκε στη γυναίκα του.

«Πες του».

Η έκφραση της Νάντιας γλύκανε.

«Ενώ μ' εσένα και τη Σαμίρα δεν είχα κανένα πρόβλημα, η γέννα της Σεχραζάτ ήταν αληθινό μαρτύριο», άρχισε να διηγείται η γυναίκα. «Κοιλοπονούσα όλη νύχτα. Νόμιζα πως θα πέθαι-

να. Παρά τρία γλίτωσα. Το διάστημα λοιπόν που κράτησε το μαρτύριό μου, ο πατέρας σου έκανε ακριβώς ό,τι έκανε και η Σεχραζάτ στις *Χίλιες και μία Νύχτες*. Άρχισε να μου λέει ιστορίες. Η αλήθεια είναι ότι τα παραμύθια του δεν είχαν πάντα τέλος ούτε λογική συνέχεια, αλλά τα έλεγε πολύ όμορφα, γεγονός που με βοήθησε ν' αντέξω τον πόνο. Την αυγή γέννησα την αδελφή σου. Το όνομά της μου ήρθε αυθόρμητα στο μυαλό».

«Ο Θεός να μας φυλάει», είπε ο Ναμπιλ κάνοντας το σταυρό του. «Νομίζει ότι αυτή είναι κι άλλη δεν είναι. Αυτό το όνομα, πάντως, θα μας βάλει σε μπελά».

«Ο Θεός να μας φυλάει, γιε μου, αλλά αυτό που πρέπει να ευχόμαστε είναι να προσπατήσει πρώτα τη Σεχραζάτ από τους πολλούς σουλτάνους!» τον διόρθωσε η Νάντια.

«Πεινάω», είπε ο Γιουσέφ. «Σεχραζάτ!»

«Έρχομαι», ακούστηκε η φωνή της από το βάθος.

«Σερβίρισε. Θα φάει ό,τι περισσέψει».

«Και η Σαμίρα; Δε θα την περιμένεις;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Σερβίρισε».

Η Νάντια υποχώρησε και χτύπησε τα χέρια της:

«Αϊσά!»

Τότε, με τρόπο μαγικό, εμφανίστηκε η υπηρέτρια των Σε-ντίντ, μια παχιά Σουδανέζα, κρατώντας στα χέρια της μια πιατέλα. Έβαλε στο τραπέζι ένα μεγάλο πιάτο φάβα διακοσμημένο με αυγά κομμένα σε μικρά τετραγωνάκια. Έπειτα τοποθέτησε μια σειρά από πιατάκια με άσπρο τυρί, πράσινα λεμόνια, μαύρο πιπέρι, αλάτι και κόκκινες πιπεριές βουτηγμένες στο ξίδι.

«Αναγκάστηκα να τα ζεστάνω δυο φορές», γκρίνιαξε καθώς σερβίριζε.

«Τόσο το καλύτερο».

«Ναι, αλλά αναγκάστηκα να τα ζεστάνω δυο φορές».

«Σετ Αϊσά, λυπήσου τ' αυτιά ενός γέρου ανθρώπου».

Η υπηρέτρια έδειξε τις δυο άδειες καρτέλες.

«Οι δεσποινίδες δε θα φάνε;»

«Όχι· ξέρεις καλά ότι αν φάνε μία φορά τη βδομάδα τούς αρ-

κειί». Ύστερα έδειξε τα πιάτα. «Πού είναι τα κρεμμύδια; Από πότε σερβίρουμε φάβα χωρίς κρεμμύδια;»

«Αναγκάστηκα να τα ζεστώνω όλα δυο φορές. Κι όπως είναι φυσικό...»

Τη στιγμή που έβγαινε από το δωμάτιο, μια κοπέλα φάνηκε στο κατώφλι. Ήταν μάλλον ψηλή, είκοσι τριών ετών, με γεροδεμένο κορμί, μαύρα μαλλιά και πρόσωπο στρογγυλό. Είχε σαρκώδες, προκλητικό στόμα και το βλέμμα της ήταν ελαφρά μωπικό. Κοίταζε τους ανθρώπους με τέτοιο τρόπο, που δεν μπορούσε να πει κανείς αν οφειλόταν σε περιέργεια ή στην επιθυμία να γοητέψει. Ήταν η Σαμίρα, η δεύτερη κόρη των Σεντίντ.

Απάντησε αφηρημένα στο χαιρετισμό της Σουδανέζας και κάθισε στο τραπέζι.

«Καλησπέρα σε όλους σας».

Ο πατέρας απάντησε με μια κίνηση του κεφαλιού. Ο Ναμπίλ έκανε πως δεν την είδε.

«Αργησες», τη μάλωσε η Νάντια.

«Την ξέρεις τώρα τη Ζεμπέντα... Όταν αρχίζει να μιλάει δεν έχει τελειωμό. Έπειτα, έπρεπε να βρω έναν οηλάτη. Θα πιστέψετε ότι δεν υπήρχε κανένας στο σταθμό του μπαμπ ελ Νασο; Αν αληθεύει ότι η πόλη διαθέτει πάνω από τριάντα χιλιάδες οηλάτες, δεν καταλαβαίνω πού μπορεί να οφείλεται αυτό!» Αρπαξε μια ελιά και πρόσθεσε ξεκάρφωτα: «Μπροστά στο Πανεπιστήμιο υπήρχαν και μερικοί διαδηλωτές...»

Ο Γιουσέφ ανασήκωσε το ένα του φρύδι.

«Διαδηλωτές μπροστά στο ελ Άζχαρ;»*

«Μα δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Οι συνηθισμένες προστριβές ανάμεσα σε καταστηματαρχες και γενίτσαρους».

«Τίποτα το σπουδαίο», επανέλαβε ο Ναμπίλ ειρωνικά. «Βεβαίως. Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο το ότι οι Μαμελούκοι και οι Τούρκοι ξεζουμίζουν τους φτωχούς σαν το λεμόνι. Ξέχα-

---

* Το ελ Άζχαρ ιδρύθηκε το 970 από τους Φατιμίδες και ήταν το λαμπρότερο εκπαιδευτικό κέντρο όλου του αραβικού κόσμου.

σες κιόλας τις ταραχές που ξέσπασαν πριν από δύο μόλις εβδομάδες στη συνοικία Χουσενέγια εξαιτίας της πείνας και τις αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα στους μπέηδες και το λαό;»

Η Σαμίρα έσφιξε τα χείλη και δεν του απάντησε.

«Αναρωτιέμαι μήπως θα ήταν προτιμότερο να αποφύγετε να πάτε στο Κάιρο για λίγο καιρό», πρότεινε ξαφνικά ανήσυχη η Νάντια. «Βέβαια, αυτό θα έχει επιπτώσεις στον Ναμπίλ, που μπορεί να χάσει μερικά μαθήματα στο Πανεπιστήμιο· εσένα όμως, Σαμίρα, δε νομίζω ότι θα σε νοιάξει ιδιαίτερα. Θα ξαναδείς την αγαπημένη σου Ζεμπέντα μόλις ηρεμήσουν πάλι τα πράγματα».

Η νεαρή κοπέλα προσπάθησε να την καθησυχάσει:

«Μα όχι, δεν υπάρχει φόβος. Θα περάσει. Άλλωστε...»

Η φράση της έμεινε μετέωρη. Εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνισή της η Σεχραζάτ.

«Καλωσόρισες», είπε στη μεγάλη αδελφή της φιλώντας την απαλά στο μάγουλο.

«Πάντα στην ώρα σου», ειρωνεύτηκε ο Γιουσέφ. «Λίγο ακόμα και θα γιορτάζαμε το Πάσχα».

Η Σεχραζάτ αγνόησε την παρατήρηση και άρχισε να σερβίρεται στα γρήγορα.

«Έχω μια πείνα... θα μπορούσα να φάω ολόκληρη αγελάδα».

«Είναι απίστευτο ότι μπορείς και τρως τόσο πολύ», έκανε η Σαμίρα.

«Ο Θεός να μας φυλάει από τους ζηλόφθονους», απάντησε η αδελφή της με το στόμα μπουκωμένο.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε πάλι η Αϊσά.

«Τα κρεμμύδια», είπε μουτρωμένη.

Όταν σερβίρισε και τα υπόλοιπα πιάτα, ρώτησε:

«Μήπως ξέχασα τίποτ' άλλο αυτή τη φορά;»

«Ναι, τα κρεμμύδια», βιάστηκε να πει ο Γιουσέφ.

Η χοντρή Σουδανέζα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

«Μα... μα...» ψέλλισε δείχνοντας το περιεχόμενο ενός πιάτου. «Να τα...»

«Τα είδα», έκανε ο Γιουσέφ ατάραχος. «Και τι έγινε;»

«Πώς και τι έγινε;»

«Σετ Αϊσά, κι αν εμένα μου αρέσει να επαναλαμβάνω τα ίδια λόγια;»

Η υπηρέτρια ανασήκωσε τους ώμους και έφυγε κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

«Βάλθηκες να την τρελάνεις», είπε η Νάντια αναστενάζοντας. «Μια μέρα θα τα βροντήξει κάτω και θα φύγει».

«Δεν το πιστεύω, ύστερα από είκοσι πέντε χρόνια που μας υπηρετεί. Η Αϊσά δε θα μπορούσε να ζήσει χωρίς εμάς. Αλλά ούτε κι εμείς χωρίς εκείνη». Ξαφνικά σοβαρεύτηκε και συνέχισε: «Νομίζω πως η μητέρα σας έχει δίκιο. Δε θα πάτε στο Κάιρο, αν δε σιγουρευτώ ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος».

«Μα, πατέρα», διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα, «δεν ήταν τίποτα. Μια απλή αψιμαχία. Ο πρόεδρος των σωματείων επενέβη και η τάξη αποκαταστάθηκε».

«Το ξέρω αυτό το γέρικο τσακάλι τον Λουτφί», αναφώνησε ο Ναμπίλ. «Οι ίδιοι οι Τούρκοι τον πρότειναν γι' αυτή τη θέση... Είναι πουλημένος! Όπως είναι οι περισσότεροι Αιγύπτιοι που συνεργάζονται με τους κατακτητές. Ένας πουλημένος!»

«Αυτό, όμως, δεν τον εμπόδισε να αποκαταστήσει την τάξη».

«Τι άλλο θα μπορούσε να περιμένει κανείς από σένα, αγαπητή μου αδελφούλα; Εσύ δεν μπορείς να ξεχωρίσεις έναν Τούρκο από έναν Μαμελούκο ή από έναν Αιγύπτιο. Το μόνο που μπορείς να δεις είναι ποιος απ' όλους είναι ο πιο όμορφος».

Η κοπέλα έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα στον αδελφό της. Ξαφνικά έγινε κατάχλομη.

«Σας απαγορεύω να μαλώνετε στο τραπέζι», είπε η Νάντια αυστηρά.

«Μην ανησυχείς, μητέρα. Δεν αξίζει να χαλάω το σάλιο μου γι' αυτή. Μιλάει έτσι γιατί δεν ξέρει. Μια αψιμαχία... τίποτα το σπουδαίο. Αν ήξερε μόνο το δράμα που ζει η χώρα της».

«Τι θέλεις τώρα;» ρώτησε η κοπέλα πικρόχολα. «Να μου κάνεις μάθημα Ιστορίας; Στην οικογένειά μας, κανένας δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική εκτός από σένα. Νομίζεις ότι μπορείς να

αλλάξεις τον κόσμο; Οι Μαμελούκοι κατέλαβαν τη χώρα εδώ και αιώνες. Μετά πήραν τη σκυτάλη οι Τούρκοι. Τι έγινε λοιπόν;»

Ο Ναμπίλ κοίταξε την αδελφή του με απορία.

«Τι έγινε; Καταπιεζόμαστε εδώ και αιώνες. Μας κυβερνούν μερικοί τύραννοι μπέηδες, που λεηλατούν τη χώρα μπροστά στα μάτια ενός ανύπαρκτου κυβερνήτη, διορισμένου από την Κωνσταντινούπολη!»

«Ε, εσείς οι δύο! Μου πήρατε τ' αυτιά!» διαμαρτυρήθηκε η Σεχραζάτ.

Ο Ναμπίλ, χωρίς να δώσει σημασία στην κοπελίτσα, είπε περιφρονητικά:

«Με αηδιάζεις».

«Ναμπίλ!» αγρίεψε η Νάντια. «Δεν είναι τρόπος αυτός να μιλάς στην αδελφή σου!»

«Συγγνώμη, μητέρα, αλλά αυτά που λέει είναι απαράδεκτα. Ο λαός μας υποφέρει, κι αυτή κάθεται και κοροϊδεύει».

Η Σαμίρα χαμογέλασε ειρωνικά.

«Ο λαός υποφέρει... Δε μου λες, πόσες φορές ξεσηκώθηκε ο λαός σου στην Ιστορία του; Το μόνο που έκανε ήταν να σκύβει και να βογκάει. Όχι, αγαπητέ μου. Η μόνη ερώτηση στην οποία θα έπρεπε να απαντήσεις είναι η εξής: τι προτιμάει να γλείφει ο Αιγύπτιος, το πάνω μέρος από τις μπότες των Μαμελούκων ή τις σόλες από τις μπότες των Τούρκων;»

Ο Ναμπίλ, οργισμένος, ετοιμάστηκε να της απαντήσει, αλλά ένα δυνατό χτύπημα στο τραπέζι τού έκοψε τη φόρα.

Ο Γιουσέφ, σκυθρωπός, σηκώθηκε όρθιος προσπαθώντας να επιβάλει την τάξη στην οικογένειά του.

«Φτάνει! Αρκετά άκουσα. Άλλη μια λέξη... μια μόνο λέξη και θα σας κλείσω και τους δυο στα δωμάτιά σας με νερό και ξερό ψωμί. Έγινα κατανοητός;»

Απόλυτη σιωπή διαδέχθηκε τα λόγια του.

«Αλλά δεν είναι μόνον αυτό», συνέχισε. «Σε τρεις μέρες λογαριάζω να δώσω μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν του Μουράτ και του Ιμπραήμ μπέη».

Ο Ναμπίλ κοίταξε έκπληκτος τον πατέρα του.

«Μάλιστα», συνέχισε ο Γιουσέφ. «Καλά ακούσατε: θα δεξιωθώ τον Μουράτ και τον Ιμπραήμ μπέη. Οι ισχυρότεροι άνθρωποι του Καΐρου θα είναι παρόντες εκείνο το βράδυ. Να ξέρετε, λοιπόν, ότι δε θα ανεχτώ από κανέναν» –καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, κοίταξε επίμονα, ειδικά το γιο του – «από κανέναν, λέω, να δημιουργήσει το παραμικρό πολιτικό θέμα. Αν γίνει κάτι τέτοιο, ο υπεύθυνος θα βλαστημήσει την ώρα που γεννήθηκε».

Στην τραπεζαρία η ατμόσφαιρα πάγωσε. Ο πατέρας συνέχισε να μαλώνει τα παιδιά του λίγο ακόμη και μετά κάθισε.

«Μπορώ να έχω άλλη μία κόφτα;»* ρώτησε δειλά η Σεχραζάτ. «Έχω μια πείνα...»

Εκείνο το μεσημέρι από την καρδιά της Αϊζμπεκέγια, κοντά στο τέμενος των Λουλουδιών, ακούστηκε ο ήχος της προσευχής. Η ένρινη φωνή των μουεζίνηδων ανέβαινε κατά κύματα πάνω από την ελ Καχίρα, το Κάιρο, τη Νικήτρια.** Ο ουρανός πάνω από την πόλη φαινόταν να παραμερίζει για να περάσουν τα θεία λόγια.

Ο Καρίμ έφτασε στο κατάφυτο νησάκι Ρόνταχ, ένα ταπεινό τετράγωνο κομμάτι γης γεμάτο φοινικιές και συκομουριές, που βρισκόταν στη μέση του ποταμού. Ο μύθος έλεγε ότι εκεί βρήκε η κόρη του Φαραώ τον Μωσή.

Λίγο πιο κάτω, ο Νείλος κυλούσε μεγαλόπρεπος, κουβαλώντας μαζί του τη λάσπη που μετέβαλλε εκείνες τις άγονες όχθες, από αιχμάλωτες της ερήμου, σε μια από τις πιο εύφορες περιοχές του κόσμου. Μερικές φελούκες γλιστρούσαν απαλά στην

* Ένα είδος κεφτέ.

** Ο Γκασουάρ, ακολουθώντας το παράδειγμα των προηγούμενων κατακτητών της χώρας, όταν κατέλαβε την Αίγυπτο στο όνομα των Φατιμιδών το 969, αποφάσισε να ιδρύσει καινούργια πρωτεύουσα. Για το σκοπό αυτό, επέλεξε μια τοποθεσία στα βόρεια του ελ Καπί'α και ίδρυσε μια πόλη που ονόμασε ελ Καχίρα.

ήρεμη επιφάνεια του νερού. Μερικές έπλεαν κατά μήκος της ανατολικής όχθης προς την έκταση του μεγαλόπρεπου πάλατιού του Ελφί μπέη κι ύστερα έστριβαν στη νότια πλευρά του νησιού, εκεί όπου βρισκόταν το *μέκιας*, το νειλόμετρο, που από την εποχή ακόμα των Ομείαδών χρησίμευε για να μετρούν την άνοδο της στάθμης των νερών του Νείλου. Λίγο πιο πέρα, διακρινόταν το ανάκτορο του σουλτάνου Σελίμ Α΄, νικητή των Μαμελούκων, αλλά και το τζαμί που έφτιαξε για να βρισκείται πιο κοντά στον Αλλάχ.

Ο Καρίμ, όπως κάθε φορά που πήγαινε σ' εκείνα τα μέρη, κάθισε συνεσταλμένος στην άκρη της απόκρημνης όχθης. Ένωθε μέσα του σεβασμό και δέος. Δέος γιατί φοβόταν μήπως με κάποια αδέξια κίνηση καταστρέψει τη μαγεία που τον περιέβαλλε. Και τι δε θα 'δινε για να βρεθεί στη θέση των ανθρώπων που ταξίδευαν εκείνη τη στιγμή, ν' αποκτήσει τη δύναμή τους.

Έκλεισε τα μάτια, και με τη φαντασία βρέθηκε σε μακρινές θάλασσες, πολύ πιο μεγάλες από τον ποταμό Νείλο. Σε θάλασσες απέραντες, όπου όσο κι αν κοιτάξει το μάτι του ανθρώπου, δεν μπορεί να διακρίνει τίποτα, και όπου τα σαμπάκ* είναι πλοία και οι μούτσοι καπεταναίοι που διασχίζουν γέφυρες τόσο μεγάλες όσο και οι δεντροστοιχίες του Σαμπάχ.

Παρασυρμένος από τις σκέψεις του, δεν είδε ένα πλοιάριο που ερχόταν να αράξει. Κάτι υγρό και τραχύ τον χτύπησε στο πρόσωπο.

«Ελ χαμπλ! Σεντ ελ χαμπλ!»**

Όρθιος στη γέφυρα, ένας ναύτης φώναζε δείχνοντας τα πόδια του Καρίμ. Το αγόρι έσκυψε και είδε ένα σκοινί ανάμεσά τους. Χωρίς να χάσει καιρό, το άρπαξε και άρχισε να τραβάει το πλοιάριο. Σε λίγο, ο άντρας βρέθηκε δίπλα του. Του πήρε το σκοινί, το έδεσε επιδέξια στον κορμό ενός ευκαλύπτου κι έπειτα στράφηκε προς το μέρος του.

* Μικρά τρικάταρτα της Μεσογείου με πανιά και κουπιά.

** Το σκοινί! Τράβα το σκοινί!

«Ελπίζω να μη σε χτύπησα πολύ», του είπε με ενδιαφέρον, χαμογελώντας πλατιά. Ο τόνος της φωνής του ήταν κοφτός.

«Όχι...» έκανε ο νεαρός εντυπωσιασμένος.

Ο άντρας, τριάντα χρονών περίπου, ήταν λίγο πιο ψηλός από τον Καρίμ. Είχε μακρόστενο πρόσωπο, γαμψή μύτη και κάτω από το ηλιοκαμένο του δέρμα μάντευε κανείς ότι ήταν λευκός, ένας Ρούμι.*

Γύρισε στη φελούκα του. Ο Καρίμ δεν είχε ξαναδει πιο όμορφο πλοιάριο. Μικρές πολύχρωμες, τετράγωνες σημαιούλες κυμάτιζαν στο κατάρτι του. Το σκάφος ήταν κατάλευκο, διακοσμημένο με μοβ και μαύρα σχέδια. Αυτό όμως που το έκανε να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα ήταν τα τρία μικρά κανόνια του, ένα στην αριστερή πλευρά, ένα στη δεξιά κι ένα τρίτο στην πλώρη.

Ο ναυτικός κάθισε πίσω κρατώντας ένα εργαλείο στα χέρια του.

Το αγόρι αυθόρμητα πήγε κοντά στη φελούκα.

«Έλα, παιδί μου, πλησίασε».**

Ο Καρίμ αναπήδησε. Ο άνθρωπος του μίλησε σε μια ξένη γλώσσα και δεν κατάλαβε λέξη απ' ό,τι του είπε. Σε μια στιγμή, γύρισε να φύγει. Ο άλλος, τότε, του είπε ενοχλημένος:

«Ή έλα ή φύγε. Μη στέκεσαι όμως έτσι μες στη μέση, γιατί νευριάζω!»

Ο Καρίμ δε δίστασε άλλο.

Δεν πρόλαβε να πατήσει το πόδι του στο πλοίο κι ένιωσε το μαγευτικό λίκνισμα των κυμάτων.

«Ήταν ελληνικά», του είπε ο άγνωστος.

«Συγγνώμη;»

«Ελληνικά. Αυτή η φράση που σου είπα ήταν ελληνική».

«Α...» έκανε ο Καρίμ.

Ξεθάρρεψε λίγο και έκανε ένα ακόμα βήμα.

---

* Ρούμι/Ρωμάιος. Έτσι ονομάζουν οι μουσουλμάνοι τους χριστιανούς και κατ' επέκταση τους δυτικούς.

** Ελληνικά στο κείμενο.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ

Αίγυπτος, 1790. Η Υψηλή Πύλη έχει αρχίσει ήδη να παρακμάζει και οι Μαμελούκοι είναι πλέον οι αληθινοί κυρίαρχοι της χώρας. Ένας μεγάλος έρωτας γεννιέται ανάμεσα στη Σεχραζάτ, κόρη ενός πλούσιου χριστιανού Αιγυπτίου, και στον Καρίμ, γιο ενός φτωχού μουσουλμάνου κηπουρού. Οι δύο νέοι ονειρεύονται να παντρευτούν όταν μεγαλώσουν, όμως ο Καρίμ, μολοντί είναι απόλυτα αφοσιωμένος στη Σεχραζάτ, είναι πάντοτε διστακτικός και λαχταράει να ταξιδέψει και να γνωρίσει τον κόσμο.

Στα χρόνια που ακολουθούν, οι δυο νέοι απομακρύνονται ο ένας απ' τον άλλο. Η Σεχραζάτ παντρεύεται έναν εύπορο νεαρό που ήταν πάντα ερωτευμένος μαζί της αλλά μένει γρήγορα χήρα. Ο Καρίμ, πάλι, έχει πραγματοποιήσει το όνειρό του και υπηρετεί ως ανώτατος αξιωματούχος στο αιγυπτιακό Ναυτικό.

Όμως, η ζωή, ο πόλεμος, οι καινούργιες αγάπες οδηγούν τον καθένα τους σε μονοπάτια διαφορετικά, σε δρόμους δύσκολους, γεμάτους περιπέτειες. Άραγε, τι επιφυλάσσει το μέλλον σ' αυτούς τους τόσο ξεχωριστούς ανθρώπους;

Μη χάσετε και τα άλλα μυθιστορήματα του Ζιλμπέρ Σινούε στη σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ:

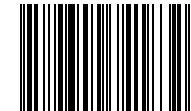
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-274-183-2

9 789602 741832

ΚΩΔ. ΜΗΧΑΝΗΣ: 01519

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ